

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.178 van 21 juni 2016
in de zaak A. 218.762/IX-8840**

In zake: Jan LAMBRICHTS
woonplaats kiezend te 3620 Lanaken
Tournebride 3 bus 2

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp

1. Het verzoekschrift, ingediend op 17 maart 2016, strekt tot de
nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van:

“[d]e beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie,
Directoraat-Generaal Wetgeving, Fundamentele Rechten en Vrijheden, Directie
Strafrecht, dienst Genade, [...] van 16 februari 2016, en het in bijlage gevoegde
Koninklijk Besluit van 1 februari 2016 (ref. WLO37-16.090-378.021/IT)
waarbij deze stelt dat het genadeverzoek van [Jan Lambrichts] verworpen is.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld over
het beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het

besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’, en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2016.

Staatsraad Bruno Seutin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is bij arrest van 16 januari 2013 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van één jaar.

3.2. Met een brief van 9 december 2014 dient verzoeker een genadeverzoek in.

3.3. Bij koninklijk besluit van 1 februari 2016 wordt het genadeverzoek verworpen.

Dat is het bestreden besluit.

3.4. Een uittreksel van het koninklijk besluit van 1 februari 2016 wordt aan verzoeker betekend op 16 februari 2016.

IV. Voorwerp van het beroep

Exceptie

4. De verwerende partij merkt op dat verzoeker zijn beroep richt tegen zowel de beslissing van de minister van Justitie – zij doelt hiermee op het voorstel tot verwerping van het genadeverzoek – als tegen het koninklijk besluit van 1 februari 2016. Volgens haar mag worden verondersteld dat verzoeker beide akten niet afzonderlijk heeft willen bestrijden, doch enkel het koninklijk besluit van 1 februari 2016, waarvan het besluit van de FOD Justitie slechts een voorbereidende handeling is. Mocht dit niet zo zijn dan legt verzoeker niet uit waarom de verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden, zo betoogt de verwerende partij.

Beoordeling

5. Uit de omschrijving van het voorwerp van het beroep lijkt het dat verzoeker naast het koninklijk besluit van 1 februari 2016 ook de brief van 16 februari 2016 – waarmee hij van dat besluit in kennis werd gesteld – tot het voorwerp van zijn beroep maakt. De bewuste brief is slechts een loutere mededeling. Uit het verzoekschrift zelf blijkt evenwel dat verzoeker slechts één beslissing aanvecht, met name de verwerping van zijn genadeverzoek. Deze is vervat in het koninklijk besluit van 1 februari 2016. Dat is dan ook het voorwerp van het voorliggende beroep. Uit haar verweer blijkt dat de verwerende partij dit ook zo heeft begrepen.

V. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

6. De verwerende partij werpt op dat de Raad van State op grond van artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en gelet op vaste rechtspraak in die zin, zonder rechtsmacht is om van het beroep kennis te nemen.

Beoordeling

7. Artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt:

“Indien het geschil niet door de wet aan een ander rechtscollege wordt toegekend, doet de afdeling uitspraak, bij wijze van arresten, over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen:

- 1° van de onderscheiden administratieve overheden;
- 2° van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblees, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof, van de Raad van State en de administratieve rechtscolleges evenals van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie, met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

De in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden geven slechts aanleiding tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden.

Artikel 159 van de Grondwet is eveneens van toepassing op de in het eerste lid, 2°, bedoelde akten en reglementen.”

Overeenkomstig deze bepaling is de afdeling Bestuurs-rechtspraak van de Raad van State slechts bevoegd om kennis te nemen van een beroep tot nietigverklaring, indien de bestreden beslissing kan worden beschouwd, hetzij als een handeling van een administratieve overheid, in de zin van artikel 14,

‡CBGQPEFEJ-BCFGDCV‡

§ 1, eerste lid, 1°, hetzij als een handeling van één van de overheden opgesomd in artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, voor zover het in het laatste geval gaat om een handeling met betrekking tot een overheidsopdracht of met betrekking tot een lid van het personeel van de betrokken overheid, evenals de aanwerving, de aanwijzing, de benoeming in een openbaar ambt of de maatregelen die een tuchtkarakter vertonen.

8. Het bestreden koninklijk besluit van 1 februari 2016 heeft betrekking op verzoekers vraag om genade en is gesteund op artikel 110 van de Grondwet, dat luidt:

“De Koning heeft het recht de door de rechters uitgesproken straffen kwijt te schelden of te verminderen, behoudens hetgeen ten aanzien van de ministers en van de leden van de Gemeenschaps- en Gewestregeringen is bepaald.”

Door het koninklijk genaderecht wordt ingegrepen in de vaststelling van de omvang van de door de hoven en rechtbanken uitgesproken straffen of in de uitvoering ervan.

9. Noch het voornoemde artikel 14, noch enige andere grondwets- of wetsbepaling verleent de Raad van State de rechtsmacht om uitspraak te doen over een beroep tot nietigverklaring dat gericht is tegen een besluit waarbij een genadeverzoek wordt verworpen in verband met een door verzoeker opgelopen strafrechtelijke veroordeling uitgesproken door de rechterlijke macht.

10. Uit het voorgaande volgt dat de Raad van State in het voorliggende beroep zonder rechtsmacht is. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

11. In het auditoraatsverslag wordt terecht gesteld dat over het beroep tot nietigverklaring uitspraak kan worden gedaan met korte debatten in de zin van artikel 93, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

VI. Vordering tot schorsing

12. De verwerping van het beroep tot nietigverklaring heeft tot gevolg dat ook de vordering tot schorsing, die er het accessorium van is, verworpen moet worden.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

Vraag van de verwerende partij

13. De verwerende partij vraagt om de kosten van het beroep, met inbegrip van een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro ten laste van verzoeker te leggen.

Beoordeling

14. Overeenkomstig artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling Bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij.

15. Er is te dezen grond om overeenkomstig deze bepaling, de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

16. Wat de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 30/1, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

- 1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;
- 2° de complexiteit van de zaak;
- 3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.”

In deze bepaling worden de criteria opgesomd waarmee de Raad van State rekening mag houden om af te wijken van het toe te kennen basisbedrag. Deze opsomming is limitatief zodat de Raad van State niet op andere gronden mag afwijken van het basisbedrag.

17. Luidens artikel 67, § 1, eerste lid, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’ bedraagt het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding 700 euro, het minimumbedrag 140 euro en het maximumbedrag 1.400 euro.

18. Gelet op de geringe complexiteit van de zaak – de vaststelling dat de Raad van State te dezen zonder rechtsmacht is, het beroep kan worden afgedaan met korte debatten en het beperkte verweer dat de verwerende partij dienvolgens heeft dienen te voeren – acht de Raad het aangewezen de rechtsplegingsvergoeding ten gunste van de verwerende partij te beperken tot het minimumbedrag van 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2016,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Bruno Seutin,	staatsraad, waarnemend kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Bruno Seutin